

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вносять на цілий рік 10 зр. — кр. на чверть року 2 „ 50 „ місячно 1 „ — „ для заграниці 20 рублів або 40 франків.

Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі газет Л. Горювіча в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділь і руских свят о год. 5. по пол.

Реданция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2.)

Оголошеня приймає ся за оплатою 6 кр. від стрічки; а в „Надісланім“ по 10 кр. від стрічки.

Що нового в світі?

Вже від кількох літ, а то ще від міністра фінансів Дунаєвского не чула австрійська рада державна такої науки, як на оногданім засіданю від теперішнього міністра фінансів Білінського. В палаті вела ся розправа над зниженем податку ґрунтового. (В сій справі мав гарну бесіду руский посол Вахнянин; по одержаню стенографічного протоколу ми подамо его промову в дословнім перекладі). Спочатку правительство предложило зниженене о 1 мільон зр., а в комісії згодило ся на 1½ мільона зр. опусту. Пос. Теклі і тов. поставили внесене, щоби опуст вносив 2½ мільона зр., значить, щоби замість дотеперішних 37½ мільонів зр. ґрунтового податку збираю лине 35 мільонів зр. Против сего промовляв міністер фінансів Білінський. В своїй промові він остерігав палату, щоби не ухвалювала одного опусту за другим, досить уже тих знижень всяких податків, бо инакше верне в австрійскім бюджеті давний — недобір! Се одно слово викликало в палаті велике зворушене, бо Австрия має ледви кілька літ упорядковані фінанси і ніхто не хотів би побачити державну касу порожню. Міністер Білінський виказав докладно, що коли ухвалить ся опуст з ґрунтового податку в сумі 2½ мільона зр., то палата мусить для поратованя фінансів державних ухвалити

правительственні проекти о податках від горівки, пива і цукру! Окрім того правительство не думає зрезигнувати з свого проекту о підвишеню платні державних урядників, бо се мусить наступити коли не в сій палаті, то певно в нововибраній. При голосованю прийнято внесене Текліого і тепер буде правительство домагати ся ухваленя податків від горівки, пива і цукру.

Се характеристичне для теперішньої фінансової діяльності нашої ради державної, що она через цілий час ухвалює опусту від податків і сим хоче доказати свою прихильність для рільництва. Чи тут не заважить децо також страх перед утратою посольского мандату у великій часті теперішних послів? Півурядові часописи так дуже розхвалюють теперішню раду державну, що ті статі мимоволі виглядають на передсмертні хвальби.

Чим більше зближає ся рада державна до свого кінця, тим більше і виразнійше розпадає ся також німецка ліберальна лівця. Ми минушого разу доносили, що один з проводирів ліберальних, пос. Зіс, виступив з лівці. За ним в слід пішов пос. Врабец, а сими днями має також виступити пос. Носке. Сі три послы промаляли оногди на зборах т. зв. клубу дунайского у Відні і пояснили близше причини свого виступу. Кілька днів перед тим сказав проводир лібералів др. Рус на зборах в Авсігу, що лівця збочила від своїх первістних засад, отже в слідуочій раді

державній треба зложити нову партію на основах дійсно ліберальних. Се вже аж за виразно виглядає на кандидатеку промову, але ся гадка таки найблизша до здійсненя.

Коли ліберали шукають виходу з свого некористного положеня, антисеміти збирають лаври своєї агітації — не кажемо праці, бо властивої праці доси у них дуже мало, а богато більше програмових обіцянок. В вівторок заприсягнено бурмістра Штробаха, а в п'ятницю вибрано 95 голосами против 41 першим заступником бурмістра д-ра Люегера, а другим заступником д-ра Наймаера. Др. Люегер мав дуже умірквану бесіду, в котрій зазначив потребу зміни громадского статута, знесеня іституції платних радних і зміни громадскої ординації виборчої. Натомісь др. Наймаер підніс німецкий характер Відня, потребу піднесеня християнства і виступив досить остро против лібералів. Сего тижня вже розпочне ся в віденській раді громадкій реальна робота і антисеміти мусять доказати своїм виборцям, що не надармо робили гарні обіцянки, лише що можуть також розвинути дійстну користну діяльність, бо инакше їх жеде скорий, а тим сумнійший упадок, чого надіють ся ліберали.

Комісія палати панів для реформи виборчої вже скінчила свої наради і прийняла проект без великої зміни. Се є найліпшим доказом, що правительство зовсім не противне заведеню тайного голосованя,

6) **ЦАРІВНА.**

Оповідане

Ольги Юбиліанської.

(Дальше).

„А ви ніби як думаете, люба пані професорова, що надлісничий як, буде єї вічно в себе держати?“ відповіла вдовиця. „Він мав навіть дець казати, що скоро лише доньку замуж віддасть, то зараз женить ся у-друге. По що-ж ему тоді старого толуба дома держати, та пусто й дурно годувати? Нині на світі гірко жити, а она й так не занимає ся дома ніякою роботою. От заложить той цвікер на ніс, прижмурить очи, тай зігне ся то над одним столом то над другим, а там часом ніби й до пекарні загляне. Справжнім господарством занимає ся Зояя сама.“

„Ну, так до чо-го-ж ему гвернантки?“ спитала тітка.

„Та се лиш так, бачите, от для форми, щоби ніби якась старша жєнщина дома була. Уже чо-го він для Зоні не зробить, не стерить, — так єї любить, що Боже! Але бо й є за що! Она жвава і розумна дівчина; мабуть скоро навине ся їй жених.“

„А вже-ж!“ Тут тітка зітхнула.

„Тоді нехай панна Мария йде до свого любимця“ докинула вдовиця.

„Та так! Бо й куди-ж їй подіти ся? Хто возьме на службу стару гвернантку? А він, як чую, і так хоче вийти на великого пана. Чую: хоче бути адвокатом. Чи ви не замітили, пані, як він гордо голову носить?“

„О гордо, гордо! Він знає, що є гладкий хлопєць.“

„Гладкий? Ха-ха-ха! Ви щось мов не довиджете добре, пані!“

„Ну, що-до того, то може й справді старі очи не довиджують добре. Але я чую, що надлісничий хоче, аби він покинув студію юридичні, тай вступив на теологію. Оно й не було би зле“, фільозофовала стара. „Нехай вступить в стан божий і молит ся за гріхи своїх родичів. Ему, правду сказавши, і нема иньшої будучности; по нім видно на перший погляд, що він мішаної раси. Боженьку, Боженьку!“ зітхнула „які-ж то нераз люди на світі бувають! І при порядних родичах виросте, і вивчить ся, а навине ся як-такє, а оно й розум утратить!“ Тут і урвала вдовиця, зітхнувши протяжко, глибоко. Опісля поправила окуляри на носі, уста знизилась в кутиках, і она почала так скоро плести паньчоху, що дроти лише миготіли.

Тітка підвела голову і погляд єї спинив ся чомусь проникливо на мені.

І до сегоднішної днини не можу я догадати ся, що той погляд мав мені сказати.

Пам'ятаю лиш, що мої уста мимовільно затремтіли згрідливо і що я виийшла з комнаты. Переступаючи через поріг, повернула я ще раз голову за „доброю“ вдовицею. Єї погляд стрітив ся з моїм. Глибокий, чигаючий погляд. В тій же таки самій хвилі опустила она руки з паньчохою на коліна, присунула ся близше до тітки — і я чула інстинктовно, що тепер начне ся обмова моєї особи...

*

Я его вже два дні не бачила. А нині так хотіла его побачити!

На дворі прегарна ясна, зориста ніч, що своїм чарівним спокоем викликає дивну тугу з усіх закутків серця; і саме перед моїм вікном завис місяць над горами, тими темними, мовчазними великанами, низько-низенько, що видить ся: рукою би его досягнув.

Орядина не дуже люблять дома.

Мені здаєть ся, що я мала би ему богато що оповідати.

Мене обняла нетерпелівість, туга; я смію ся слезами, а плачу радостію... перенятим плачем! Чому се так? Боже мій, чому!

Але я не чую ся нещасливою, як перше; о ні! я щаслива!

Я знаю, як він зве ся. Він зве ся—Василь.

бо було би инакше постарало ся о зміну §. 41-го в палаті панів. Заразом се є також доказом, що ухвалене тайного голосованя не можна уважати — як се роблять деякі часописи, між ними й одна руска-опозиційна — невдачею правительства, а хиба тих, котрим залежало на задержаню дотеперішного способу голосованя, т. е. автономістів.

*

Німецький парламент розпочав свої наради над військовою уставою. Єї попередив великий шум і поголоски о димісії канцлера кн. Гогеяльгоє і т. п. Обовязуючу тепер уставу військову ухвалено перед трема літами. Спочатку єї відкинено більшістю 48 голосів. Тоді розв'язано парламент, а новий, який вибрано, ухвалив уставу більшістю 16 голосів. Тою уставою додано до кожного полку піхоти, котрий складав ся з 3 баталіонів, ще четвертий баталіон, але лише з половиною звичайного числа вояків. Новий проект жадає отже вилученя тих півбаталіонів, так що два півбаталіони мають становити один цілий зорганізований баталіон, а два такі нові баталіони новий полк піхоти. Нема поки-що надії, аби найшла ся за сим проектом поважніша більшість, як перед трема роками, хиба що правительство приєднає опозицію уступками що-до процедури військових судів або дволітної служби військової. Іменно сю послідню уступку прийняли би дуже симпатично, тим більше, що така устава о дволітній службі вже обов'язує до 1899 р.

Італійське міністерство Рудініого заявило вже на самім вступі, що не хоче провадити експанзивної політики. Се заявлене згідне з тим Рудініого перед кількома роками, коли він перший раз був президентом міністрів. Отже по нещасливій битві під Адуєю розходило ся передовсім о те, щоби зібрати розбите італійське військо і уратувати полонників, котрі були в руках Абесинців. Новому начальному генералови Бальдіссеріо му се удало ся вже по кількатижневій праці. Хоч як надходячі з Італії війська були охочі до пімсти, він не хотів допустити їх до битви, бо знав, що в таким разі італійські полонники утратили би своє жите. Отже лише відпер напади Дервішів, висвободив Італійців з Адірату і потім передав ту твердиню по знищеню воєнного устрою Абесинцям, а за се видали Абесинці всіх італійських полонників. В Італії панує з того радість, а міжтим Абесинці старають ся втихомирити конкуруючих проводирів Дервішів. Та конкуренція доходить иноді до ворогованя і ослаблює значно сили повстанців. — Процес против бувшого начального генерала Баратієріого відбуде ся в Африці слідуєчого місяця, але єму вже не закидують зради і

трусливості, лише що він наперав до битви і похав генерала Арімондіого в смерть. Однак Баратієрі має певну надію — як пише до свого приятеля проф. Педерзолі — що воєнний суд єго увільнить, бо на підставі актів можна буде сконстатувати, що він цілком невинний.

Франція заворушила ся задля одного листу. Справа така: У Франції існує т. зв. роялістична партія, котра має на цілі привернене королівства. Найблизшим претендентом на французький трон є кн. Филип Орлеанський. Він жиє в Італії, а тепер виїжджає до Бельгії. Єму навкучило ся, лише словами голосити свої претенсії, єму захотіло ся праці і тому він рішив ся кандидувати о посольський мандат. Дехто з роялістичної партії спротивив ся тому, але коли він таки обставив при своїм намірі, зрік ся президент роялістичного комітету, кн. Одіфре-Паскіє, тої гідності. З тої нагоди написав до него лист кн. Филип, в котрім заявляє, що єму надійла пасивність, він бажає діл. Хочє стати послом, бо вважає, що загальне право голосованя—яким вибирають у Франції послів — не противить ся засадам монархічним.

Сербія вже упокоїла ся по непорозуміннях з Мадярами з причини демонстрацій, а взяла ся до ревізії своєї конституції. Молодий король Александер скликав осібну комісію для ревізії теперішньої конституції і она має вже сім днями розпочати свою тяжку роботу. Головні засади над новою конституцією вже постановлені між королем а проводирями поодиноких партій. Заразом обіцяв король, що нові вибори до скупщини — котрі мають відбутися в вересні — переведе вже нове коаліційне міністерство. В послідній хвили довідуємо ся, що проводир радикалів Пасич зажадав від короля, аби він на самім вступі нарад заявив, що по скінченю нарад покличе безсторонне або радикальне міністерство. На се не міг король згодити ся, бо се не згаджає ся з королівським достоїнством, так вязати ся. Отже радикали відступили від цілої акції і справу треба було відложити.

Хотіла Болгарія показати ся своєю добродійніц Туреччині вдячною і заявила свою готовість, сновити свій обов'язок після арт. 19 берлінського трактату. В тім артикулі постановлено, що Болгарія має річно платити турецькому султанови певну єму до сплати турецького довгу. Сю справу повинно ся було управильцяти зараз в першій році по заключеню берлінського трактату, а тепер приходить готовість Болгарій о цілих 19 літ запізно. Але не в тім діло; після того арт. 19 мають високість данини постановляти не Туреччина і Болгарія, але всі держави, котрі підписали берлінський трактат. Отже хоч султан як тїпить ся вірним поступованем свого підданого, однак він не конче бажає ще раз ви-

кликати дискусію дипломатичну над берлінським трактатом, котра могла би з арт. 19-го перейти також на инші артикули, а се серед теперішніх обставин дуже неприемне. — Справа знесена болгарського ексархату в Царгороді зворушила справедливо всіх інтересованих, а найбільше самого ексарха. В тім бачили всі неуправлене вмішуване Росії в чисто болгарські справи. Отже до Pol. Correspondenz доносять з Царгороду, мовби російський амбасадор Нелідов заявив ексархови болгарському, що Росія не думає без позволеня ексарха в єю справу рішаючо мішати ся.

В Росії святкують тепер коронацію царя Николая II. і цариці Александри в Москві. Ціле місто пристроєне святочно. На жаль не можемо задля браку місця подати хоч сьак-так докладного опису того торжества; мусимо лише обмежити ся на найголовніші точки. Коли цар мав вїзджати в місто, була головна улица битком набита народом, а один полк муєів зробити улицу для переїзджаячих. При триумфальній брамі передано царській парі хліб-сіль, так само на Тверекім майдані. В Тверській церкві помолила ся царека пара перед чудотворною іконою Богоматери. Відтам рушив похід до Кремлю. Тоді хмарне небо розяснило ся, а ясне сонце показало видцям гарний вид походу, пишні уніформи, безліч золотих карит і т. д. 85 вистрелів з пушок дали народови знати, що цар увійшов до Успенського собору, а відтам пішов до инших соборів. Відправивши молитви, удав ся цар з царицею і царицею-вдовою на Кремль, а потім переїхав до Александрівської палати. В неділю і понеділок оголошено обіжниця, котрим повідомлено нарід, що коронація наступить в вівторок. З тої нагоди відбувають ся в Москві ріжні торжества і бенкети. Про саму коронацію напишемо иншим разом докладніше.

На Кубі зискують повстанці чим раз більші користи супроти іспанського війська. Одна з мадритських часописей доносить, що доси удавало ся іспанському генералови Вайлєрови розділити повстанців на дві групи так, що они не могли сполучити ся. Їх відділяло іспанське військо. Тепер отже доносять, що повстанцям удало ся прорвати ся крізь іспанське військо і сполучити свої сили. В таким разі може лише одно уратувати Іспанців: битва в отвертій полю. Але до сего тяжко спонукати повстанців, бо они сильні лише в малих нападах та руйнованю доколичних сторін. Тепер буде їх цілю, здобути головне місто острова і відтам они можуть опанувати цілу Кубу.

Про відносини на Корей, задля котрої прийшло було до війни між Хіною а Япаном, пишуть до „Нового Времени“, що корейське правительство готове у всіх справах іти згідно

Василь! — се гарне імя.

*

Ми ходили вчера з Леною за орудками для тїтки в місто, і нам лучило ся бачити єго. Чим ближе він до нас надходив, тим менше могла я говорити. Думки розлітали ся мені в голові, мішали ся чомусь; а коли надійшов уже зовсім близько, то я замовкла цілком. Певна, що поздоровить нас, я підвела очі, і він справді нас поздоровив. Єго погляд спинив ся на мені так... сама не знаю, як! Я відчула єго так, як не відчула ще ніякого погляду доси.

Він минав по моїй стороні, а мені навинулася думка, що він змінив ся в тій самій хвилі. Який же він гарний!

*

Ми познайомили ся. Оно склало ся так: Від кількох днів пробуєє у нас один тозарин вуйків, професор з Р., на імя Їорден. Бажаючи єго з своїми тутешніми товаришами познакомити, велів вуйко нам всім над вечір зібрати ся і піти в міський город. Туди сходились всі знакомі. Вечер був прегарний, воздух сьвіжий; в городі грала добра музика і увійшовши туди, застали ми вже велику громаду гостей.

Я була ині — як Лена казала (она була в незвичайно ласкавім настрою)—„неприступна“. Якась томляча туга загніздила ся мені в серцю.

З входом в город опанувало мене легке, на лихорадку подобаюче зворушене. Цікаво обвів мій погляд групи людей: Перші, другі; стрітив знайомих; звичайні лица, а ині наче-б нудніші як звичайно.

Пішли далі, — я все роздивлюю ся. Нараз стиснула мене Лена за руку.

„Ходім туди!“ кликнула утішно. „Он-туди, близько альтани!“ І звернувшись живо до тїтки шепнула їй кілька слів до уха. Мені причуло ся імя Зоні, і я глянула на вказане місце. Під величезною, мені добре знакомою липою сидів надлієничий з своїми „жінками“, а біля них один молодий судовий практикант, Лєнина і Зонина „тайна“. Тїтка звернула ся туди, а ми обі за нею.

Дуже живо і дуже галасливо відбули ся привітання. Не побалакавши ще як слід, нашли десь уже й причину до найсердечнішого сьміху. Розділились около двох столів і поїдали. Лена немов знов зросла ся з Зонею, а молодий урядник і собі сів біля них, веселий і „ласкавий“ до Зоні, хоть Лена горне ся більше до него.

Побачивши мене, що стою ще нерішена, до кого прилучити ся, Зоня обзирнула ся довкола себе.

„Де Василь дів ся?“ спитала бистро: „Василь!“ кликнула нетерпеливо, а трохи згодом віддала ся від нас, розглядаючи ся на всі сторони живо.

Відчувши, о що річ іде, мені стало ніяково, і я була готова підійти до панни Марії, але тут схопила мене Лена за руку.

„Пожди — мовила — не бачиш? Зоня хоче тебе познакомити з Орядином. З ним лучше забавиш ся, як з панною Марією, він і так казав мені колись то, що рад би тебе пізнати. Панна Марія розбєсєдувала ся так живо з професором Їорденом, що було би нечемно переривати їм бесєду!“

„А я таки піду до неї“ відповіла я холодно. Я вже зрозуміла, чому й она бажала мене позбутися, бажала знакомства мого з Орядином. Она не любила мене коло себе, коли який мужчина зближав ся до неї. Зоні она не бояла ся, бо була гарніша від неї. Тепер она держала так сильно мою руку мов кліпцями.

„Яка ти!“ сьміяла ся на-силу. „Мабуть инішній комплемент Їордена, що подобаєш з твоїм волосем на „Їорелій“, сподобав ся тобі так, що ти хотіла би єго ще раз почути? А от дивись там вже іде Зоня.“ І справді почув ся десь Зонин голос біля нас.

„Я би лише рада знати“, гомоніла она „чому ти нас покинув!“

„Не вже ти за моїм товариством скучала?“ чути було відповідь троха іронічну.

„Ег! що ти плетеш! я хочу тебе познакомити з панною Наталією Верковичівною. От що! З нами ти і так нудиш ся.“

з Росією. Королівське військо має за учителів російських офіцерів, сам король стоїть під опікою російського амбасадора, а одна російська спілка одержала право через 15 літ видобувати в Кореї золото. — Мабуть більше не може і найгорячіший московський патріот собі бажати. Тому читаємо в російських часописах, що на Кореї „привернений уже спокій“...

Н О В И Н К И.

Чернівці, дня 26-го мая 1896.

Іменованя. Секретар намісництва і управитель староства в Заліщиках Болеслав Студинський іменованій старостою, а повітові комісарі Станіслав Лінде в Перемишлі і Яків Соколовський в Підгайцях іменовані секретарями львівського намісництва.

О. ставрофор Ісидор Воробкевич обходить нині свої шістьдесяті іменини. Родився 5-го мая 1836 р., отже недавно минуло йому 60 літ. Він по Кулішу, Ганні Барвінок, Гушалевичу, Щоголеви і Мордовцеві найстаріший наш письменник, а на Буковині одинокий представитель літературного руху 60-их років, товариш по перу незабутнього Федьковича; а притім одинокий руский композитор на Буковині. Вже тому дев'ять літ (17 мая 1887) обходив 25-літній ювілей своєї літературної діяльності; не було майже видавництва, в котрім би він не помічав своїх творів, а й тепер нераз стрічаємося з його писаннями. Коли буде мова про відроджене буковинської Русі, імя І. Воробкевича буде все згадувати ся на однім з перших місць; а історія розвою нашого театру в Галичині і музики мусить також визначити йому у себе почетне місце. Заслуги о. І. Воробкевича вся Русь вміє цінити, дарма, що запрятана щоденними турботами виглядає нераз так, як би забувала своїх давніх труженників. Суспільність ж не тим, що діє ся тепер, і не находити часу сягати в минувшину. Але люди ті, що на розвій народу дивлять ся як на ниву, на котрій без посіву не може зародити хліб, — котрі з минувшини черпають для себе і приклади і заохоту до праці, — ті люди цінять і будуть цінити високо о. Ісидора Воробкевича за его стараня для піднесеня значіння буковинської Русі. В свідомості тій, що ужив свого віку на користь свого народу і що найшов за се признане і поважане у всіх тамучих Русинів, може о. ставрофор Іс. Воробкевич шукати і найти ослоду на свої старші літа, яких судив йому Бог діждати ся. Дай Боже діждати ся йому ще тих часів, коли роботу, ним почату, будуть вести сотки свідомих Русинів на Буковині!

І в тій таки хвилі станула з ним передо мною і познайомила нас. За хвилю і заким ми ще вєшли промовити до себе хоч слово, зникли всі троє так скоро, як би у землю запали ся.

Ми остали ся самі.

Я була змішана і не знала що промовити. До того здавало ся мені, що тітка, котра недалеко сиділа, підслухує кожде мое слівце, слідить за кождим моім рухом, і загомонить кождої хвилі по свому на мене. Та сим разом я мабуть помилила ся. Саме в сій хвилі розляг ся вимушений сміх єї, а з ним злило ся і вуйкове добродушне, широке „ге-ге-ге!“ Забава лила ся там очевидно веселою струєю, і мені не було чого боятися.

„Не погуляти-б і нам троха по саду?“ спитав він, запинаючи свої рукавички надто скоро.

„Добре! ходім!“

І ми пішли вільною ходою вперед, більше розглядаючись, як бесідуючи. Переходячи по-при „наших“, задержав ся він на хвилю, бо панна Марія хотіла ему щось сказати.

„Відшукайте, Василечку, Зоню, бо я єї нігде не бачу. Як забрали ся всі троє, так і пропали. Я бою ся, щоби не перестудила ся в своїй легкій одіжці.“

„Лишіть їх, панно Маріє!“ перебила тітка скоро, „лишіть їх! Не знаєте? Молодіж чуже ся свобіднійшою, коли не бачить надзорців над собою. Нехай бавлять ся! Лишіть їх, пане Орядин!“

Черновецькі руско-народні товариства вислали нині в день іменин о. Ісидора депутацію від себе для поздоровлення заслуженого письменника.

Загальні збори коломийського товариства „Родина“ відбудуть ся в суботу, дня 30-го мая с. р., в комнатах того-ж товариства.

Буковинський виділ краєвий розписує сим конкурсе на дві стипендії річних по 600 зр. для кандидатів на учителів при рілничих школах в Кіцмани з рускою, а в Радівцях з волоскою мовою викладовою. Від компетентів жадає: ся 1) щоби они до кінця січня 1897 здали іспит в рілничій низшій школі у Відні; 2) щоби піддали ся що-до науки для осягненя іспиту кваліфікаційного вказівкам виділу краєвого; 3) щоби, коли від них буде ся сего вимагати, через 10 літ служили краєви. До подань, котрі треба подавати до 20-го червня с. р., має ся долучити свідощтва: а) австрійського горожанства і роду з Буковини; б) повнолітності, в) знаня рускої і німецької, взглядно волоскої і німецької мови в письмі і слові; г) укінченя з добрим успіхом рілничої середної школи або рілничої академії; д) дволітної практики господарської; е) опис дотеперішного їх житя; ж) чи жонаті чи нежонаті; з) свідощтво моральности.

Операційна клініка приватна. В суботи в полудне відбуло ся посвящене приватної клініки хірургічної д-ра Квятковського при ул. Менцера ч. 25. По посвященю опроваджував властитель клініки запрошених товаришів-лікарів, апікарів і представителів праси по закладі. Поки-що є клініка уряджена на вісім ліжок і заосмотрена у всі вигоди. В операційній салі бачили ми найновіші апарати і прилади, котрі зискали признане і похвалу всіх пристуних. Опісля відбуло ся спільне снідане.

Яких то гарних радників має місто Чернівці, може кождий собі уявити на підставі такої події: На онгодшнім засіданю черновецької ради міської мали вибрати двох делегатів міста до асентерункової комісії. Предложили вибір радних Пікера і Камшельмахера. Тоді встав радний Пікер і каже во всеуєлишаніє: „Я предкладаю вибір пп. Леона Розенцвайга і Наталого Тіттингера. Нехай і они попрацюють трохи безплатно. Але коли будете вибирати делегатів до каси ошадности, то виберіть мене і Камшельмахера, аби ми брали по 800 зр. Я також хочу за гроші працювати.“ Правда, що так личить говорити черновецькому радному?! „Сего тяжкого безплатного обовязку“ підняв ся вкінці добровільно радний Бальтінестер і его вибрано.

Непошанованє сьвят. Нам вже нераз трафляло ся бачити, як в великі православні сьвята муштрують вояків на черновецькій голоці коло

Орядин склонив ся мовчки, а я закусила уста, на котрі закрив ся на силу усміх. Мені говорила тітка неустанно, що оставати ся дівчаткам без старших в товаристві молодих мужчин — то найгрубше переступство супроти доброго смаку, а тут...

„Еге! пане studiosus!“ почув ся десь за моїми плечима немилий голос професора Лордена. „Се справді ви, Орядин?“

„А я, я!“ відповів сей, обзираючись з немалим здурованєм і мов немило вражений.

„Гм, з Морави? Гм, та чому не подаєте йї, (він кивнув головою на мене) тій Лорелай, рама?“

„Які вже в вас дивні вигадки, пане професор!“ вмішалась тітка. „Вже цілком перехрестили нашу Наталочку — ха-ха-ха!“

„Еге, гм, еге!“ воркотів він під носом, підкручуючи свої свивючі вуси, і не зводячи з мене ані на хвилину своїх блискучих малих очей.

Відохана тітчиним сміхом і тим его поглядом, відвернула ся від цілого товариства і пішла звільна вперед. За кілька хвилин спинив ся й Орядин біля мене.

(Далше буде).

публичного города. Се саме вже мусить прикро вражати вірних грецької церкви. А тепер довідуємо ся про такий небувалий факт: Вчєра, в понеділок, прийшли родичі одного вояка, що служить тепер при краєвій обороні в Чернівцях, аби побачити свого сина, як він сьвяткує Зелєні сьвята. Надіяли ся, що він певно в церкві молить ся Богу або хоч відпочиває в касарні по тяжкій муштрі; тимчасом ждало їх велике розчарованє: їх син, гр. пр. віроісповіданє, в другий день Зелєних сьвят чистив в касарні підлогу, а другі білили стіни. Довідали ся також, що і в перший день сьвят білено стіни касарні. Се діяло ся в 8. компанії, в котрій і капітан і фельдфебель єуть жидаи...

До Бразилії виїздять в перших днях червня с. р. два відноручники виділу краєвого, щоби оглянути тамошні відносини галицьких осадників. Іменно їде один Поляк, проф. др. Посиф Семирадський, котрий вже кілька разів бував в полудневій Америці, і один Русин, о. Чайковський. З ними поїде також мододий сьвященик, о. Роздільський, котрого С. Ем. кардинал Сембратович висилає на пароха до Ріо Кляро в Парані.

Веґетаріяни хочуть на Буковині організувати ся. Є їх доси вже досить споре число, а п. Р. Кайндль в Чернівцях просить всіх подати свої адреси, бо хоче зорганізувати осібне товариство веґетаріяна.

Вкінці рішено в черновецькій раді міській тарифу за уживанє води з водопроводів, а то після змін, які поробило краєве правительство. Після тих змін буде за уживанє води до чищення каналів по домах приватних і публичних будинках платити громада, а не властители реальности. Оплата за уживанє води вносить 4 проценти від чиншу домового, а єї будуть побирати вже від 1-го січня до 1-го липня с. р. має черновецький магістрат стягнути з увзглядненєм можливих улєкшень для поодиноких сторін.

Що то значить нині промисл! Рано о пів до восьмої дерево ще зеленіло ся в лісі, а за несповна півтретя години розійшла ся вже з него в світ газета. Такої штуки доказала фабрика паперу в Айзенталь в Німеччині, а щоби хтось не думав, що то неправда, то списано о тім нотаріальний акт, котрий так звучить: „З паннами Артуром і Куртом Менцелями, спільниками фабрики паперу в Айзенталь — каже нотар списавший сей акт — поїхав я насамперед до державного ліса Фравенберґа, що недалеко від фабрики. Там зрубано о 7 год. 35 минут три дерева і відставлено до фабрики. Тут порізали їх колесові пилки на кусні по 50 сантиметрів довгі; відтак машина до оббираня обчистила їх з кори, а машина до колєня поколола їх на поліця. Так приготовлене дерево витягнуто під носом на поверх, де єсть 5 машин до розтираня дерева і ті розтерли его на мацу, котру всипано до машини, званої „голендром“, і там по доданю всіляких иньших матеріялів зроблено з неї паперову мацу до залізної кадки, що стоїть коло папірної машини та пущено ту машину в рух. О 9 год. 34 мін. перед полуднем вручено п. Артурови Менцелєви перший аркуш паперу з того дерева. Отже ціла робота, почавши від зрубаня дерева в лісі аж до зробленя з него першого аркуша паперу, трєвала годину і 59 минут. З тим аркушем паперу поїхав півчетверта кілометра далеко до друкарні п. Морзака в Графенав і віддав ему той папір до друку. О десятий годині мав я вже в руках перший примірник газети „Графенавський вістник“ ч. 32 з дня 18-го квітня. Отже треба було 2 годин і 25 мін. часу, щоби з дерева, що ще о 7 год. 35 минут росло в лісі, зробити газету.“

Дефіцит черновецької громади на 1897 р. буде виносити 74.000 зр.; задля того піднесуть громадский додаток до податку з 18 кр. від одного лева на 21 кр. Радуйте ся, черновецькі мешканці, будете платити ще більший чинш за лихі мешканя, як доси! Може би черновецький магістрат дав добру раду, відки людям взяти тільки гроший на податки, бо инакше прийде ся еміґрувати хоч би на котре небудь село!

Телеграми „Буковини“.

З дня 26-го мая 1896 року.

Відень. Оскільки доси можна знати, поїде імператор для 29-го с. м. до Будапешту і верне відтам дня 2-го червня.

Филипполь. На Креті прийшло до кровавої борби по улицах. Побоюють ся, що тепер вибухне загальне повстання. Правительством вислано туди военні кораблі і військо.

Москва. Коронація царської пари почала ся сьогодні після уложеної програми. Царську пару витано з одушевленем.

Пам'ятайте на Народний Дім в Чернівцях!

В КОЖДІЙ РУСЬКІЙ ХАТІ і ШКОЛІ
повинна знаходити ся

Народописна карта
українсько-руського народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просвіта“, а виконана в літографічній закладі Андрія Андрейчина у Львові.

Книгарська ціна карти, наклеєної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просвіти“ і передплатників „Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Просвіті“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

Повідомленє. Мало честь повідомити, що дирекція товариства *Дністер* у Львові іменовала мене своїм агєнтом на Чернівці (повіт судовий) і окрестність. В справах обезпечень від огню будинків мешкальних і господарських, церков з урядженем, знарядів домашних і господарських (возів, плугів і т. п.) худоби, збіжа в соломі і в зерні — подаю кождому потрібні поясненя. — *Корнїло Сагабан*, агєнт „Дністра“ в Чернівцях, улица Пумнула ч. 25.

„Дністер“
товариство взаїмних обезпечень
у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одинокє руске товариство асекураційне, припоручене Веч. Духовеньству і всім вірним через Виреосьв. Митр. і Преосьв. Еп. Ординарияти всіх трех галицьких Епархій, обезпечає будинки, скот, господарскє знаряди, збіжє в зерні і соломі, сїно в стогах і будинках против шкїд огневих за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарі, а договори заключені з першими Товариствами контрааскураційними подають „Дністрові“ можлиість обезпечувати і виплачувати і найвищі суми.

Полїси „Дністра“ приймає банк краєвий у Львові при позичках іпотечних.

На житє можна обезпечити ся через „Дністер“ після всіх можливих комбїнацій в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найкористнійші услїва і видає полїси і квїти в руськїм язїї.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, стоваришенє зареєстрованє з обмеженою порукою, приймає від своїх членів і третих лиць владки до опроцентования по 5 процент. І гаранція цілковита. Удїли по 50 корон. Позички удїляють ся тільки властителям реальностей, вільних від тягарів, за порукою двох членів. З позичок відтягає ся десята часть на удїл.

Зголошеня о удїленє агєнції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

Добрі Ради.

Часопиє ілюстрована для господарства, домітства і забави. Виходить в Рогізнї що місяця. Передплата, платна в Рогізнї, виносить на рік 1 зр. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Рогізнї, почта Садагура.

В редакції можна ще дістати давні рочники Добрих Рад.

1. рочник „Д. Р.“ містить до 200 поучаючих уступів а зверх 120 забавних приказок і много иньшого. Цїна цілого рочника 1 зр. 20 кр., без 2. числа 80 кр., а без 2. і 3. лише 40 кр.

2. рочник „Д. Р.“ містить до 300 статейок, дуже много приказок і одну довгу повість, що майже через всі числа тягне ся: „Як то з Василя Двірничука зробив ся Василь Дворницький і які він пригоди мав, що ся свого роду віддурав.“ Цїна цілого рочника 1 зр. 20 кр., а без двох чисел 50 кр.

3. рочник „Д. Р.“ містить так само як і другий рочник дуже много позиточного для господарства і забави, много образків і одну більшу повість: „Як визволювали Сорехан і Громко своїх синів з войска“. Ся повість була печатана вже 4 рази (3 рази по руски і раз по німецьки). Цїна цілого рочника 1 зр. 30 кр., без двох чисел 60 кр.

4. рочник „Д. Р.“ містить як і попередні дуже много позиточного і забавного для всіх і окрім того много дуже практичних рисунків. Цїна цілого рочника 1 зр. 40 кр., а без двох чисел 70 кр.

5. рочник „Д. Р.“ містить окрім великих порад для всіх ще і 8 дуже забавних повісток як нпр.: „Адвокат в небі“ „Ретельний жидок.“ Цїна 1 зр. 20 кр.

6. рочник „Д. Р.“ містить забавну повість: „Петро-Фостик і его син Фостович“. Цїна 6 рочників разом з рек. пересилкою 6 зр.

Літературне Товариство „РУСКА БЕСІДА“
в Чернівцях,
улиця Петровича число 2,
має на складї:
„Ілюстровану бібліотеку“
для молодїжи, міщан і селян, редаговану Омеляном Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892, 1894, по 1 зр. 20 кр. за рочник, а всі 7 разом за 7 зр.

З пересилкою поштовою 7 зр. 30 кр.

Рух поїздів залізничих

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-європейского годинника.

Приходять	П о ў з д и			Відходять	П о ў з д и		
	поспїшні	особові	мішані		поспїшні	особові	мішані
до Чернівців				з Чернівців			
З Відня, Кракова, Львова, Станїславова, Коломиї і Снятина	1128	657	1028 550	До Снятина, Коломиї, Станїславова, Львова, Кракова і Відня	347	941	1029 538
З Букарешту, Яс, Сучави, Глибоки	329	912	1000 523	До Глибоки, Сучави, Яс, Букарешту	1203	717	1048 616
З Новоселиці, Садагури			1113 950	До Садагури, Новоселиці			430 621
до Львова				зі Львова			
З Відня, Кракова	130 510	655	930 955	До Кракова і Відня	250 1100	440	955 645
З Букарешту, Сучави, Чернівців, Станїславова	955	613	728 201	„ Підволочиск	211 600	930	1045
З Підволочиск	230 1005	805	510	„ „ з Підзамча	225 614	948	1112
З „ на Підзамче	218 950	742	445	„ Чернівців, Сучави, Яс, Букарешту	610	1025	245 1015
Зі Стрия		1210	8 150	„ Стрия		522	935 722
З Белзця		800	545	„ Белзця		915	705
Зі Скольного і Стрия		1010		„ Скольного і Стрия			305
З Відня, Кракова (т. зв. блискавичний потяг)		845		„ Кракова, Відня, (т. зв. блискавичний потяг)	840		

Підчеркнені числа означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-європейский час ріжнить ся від львівського о 36 мінут, а від черновецького о 44 мінут; коли на залїзниці є 12 год., то на львівскім годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецькїм 12 год. 44 мінут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях. За редакцію відповідає **Осип Маковей.**
З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканича.

